

Gedichten voor Nezmá

***GEDICHTEN
VOOR
NEZJMA***

door Wim van Binsbergen

Uitgeverij SHIKANDA

Haarlem 2004

INHOUD

ZES GEDICHTJES VOOR NEZJMA (1977)	7
DROOM	9
DE SCHOOL IS UIT	10
DE SCHOMMEL	11
‘TUSSEN ONS INS’	12
GROOT WORDEN	13
NAAR SCHOOL	14
POEZIE-ALBUM (Nieuwe gedichtjes voor Nezmá, 1979)	15
JEFATI	17
THAMAR	18
DE PELSJASJES	19
LEZEN	20
RUZIE	21
OOK EEN MENS	22
VIES?	23
TONEEL	24
POEZIE-ALBUM	25

GEPUBLICEERD **27**

Uit: *Leeftocht* (1977)

EEN KIND KRIJGEN (1971) 29

REIS OP MOEDERDAG (1977)

1. 31

2. 32

3. 33

Uit: *Vrijgeleide* (1985)

ARABISCHE REIZEN

1 1968 34

2 1970 36

3 1979 38

‘GEZICHT 1963’ 40

ONGEBUNDELD **43**

NEZJMA (2004) 45

DRIE DOCHTERS (2004) 46

**ZES GEDICHTJES VOOR NEZJMA
(1977)**

DROOM

Als ik slaap komt soms een dier
Uit een ver land precies tot hier
Onder mijn bedje, en het fluistert
'Nezjma, ik wil dat je luistert.
Leg je handje op mijn vel,
Om mijn hals draag ik een bel.
Wie die hoort die valt in slaap
En die droomt dan van een aap
En die aap die heeft een kindje
In de hoge bomen vind je
Ze soms terug en samen zingen
Ze van hele gekke dingen:
Van een zwemmer op het droge
Van een slaper in de hoge
Bomen in een heel ver land,
In Afrika of op de maan.
Daag! Nu moet ik verder gaan.'

DE SCHOOL IS UIT

We pakken onze jassen
En dragen onze tassen
De klas weer uit
En door de ruit
Zien we de ouders wachten.

De grote jongens bij de deur
Houden niet op met hun gezeur
Je kunt er nauwelijks doorheen
je bent zo moe, je wilt alleen
nog een saucijzebroodje

‘Wat heb je nu gedaan vandaag?’
‘Nou ja, gewoon, da’s ook een vraag
Ik ben het al vergeten
Gegymd, gedut, gerekend;

Martine heeft me weer gepest
En ik deed niks, alleen haar vest
maar op de grond gesmeten
gevoetbald met haar eten
ze is mijn beste vriend.

DE SCHOMMEL

Een flat dat is een doos
En ook al hebben we een roos

op het balkon en planten voor de ramen
(ze hebben dezelfde namen
als hun grote broers in Artis)
ik weet niet goed wat ik er mis.

Het regent nooit in huis.
Er woont niet eens een wilde muis
We hebben dieren: een konijn
Vissen, poezen, maar ze zijn
toch net als wij gevangen.

Wil je de schommel ophangen
tussen de kamer en de gang?
Ik ga heel hoog en op mijn wang
viel ik de wind als buiten
ik hoor de touwen fluiten
opzij, opzij, ik kom eraan
ik vlieg het dak door naar de maan.

‘TUSSEN ONS INS’

‘Tussen ons ins’ is het zo warm
ik neem mijn moeder in mijn arm,
mijn vader in de andere
Er lijkt iets te veranderen
alsof ze ook mijn kinderen zijn
ik voel hun lijf en het is fijn
de vroege ochtend gaat voorbij
ik zij en hij, we worden wij.

GROOT WORDEN

Au au mijn linkerbeen
wil niet vandaag. het wil alleen
maar groeien zeker. dat doet pijn
maar het is ook een beetje fijn.

Er missen tanden uit mijn mond
en laatst nog samen op de pont
voelde ik dat die ene los zat
als ik maar vast andere had.

Op mijn knieën zitten korsten
van het vallen. ik word sterk
van het fietsen, zwemmen, werk.
Eén derde-groeper krijgt al borsten.

Ik word moeder en ook juffrouw
maar ik denk niet dat ik trouw
voordat ik veertien ben. ik wou
dat ik al wist wat ik ga worden.

NAAR SCHOOL

Achterop achter die grote rug
Vind ik de hele weg weer terug
van gisteren. Heeft hij ook geslapen?
Ikzelf zit nog te gapen
Als we langs het kerkje gaan.
Is de sloot weer bevroren?
De domme auto's op de brug
Dringen alsmaar op naar voren.
Van onze kant dringt één ze terug.
We komen er heelhuids doorheen.
Op het paadje zijn we weer alleen
Met bomen, eenden en de sloot.
Het is hier altijd toch zo stil
Dat ik niet eens meer praten wil.
En dan weer flats. Wat zijn ze groot.
Ik tel ze altijd: één, twee, drie,
De hoek om. Nu ik de school weer zie
Is de dag pas goed gestart.
Ik hang mijn jas op, praat weer hard,
En kan nog net mijn plaats bereiken
Voordat de juf de namen leest.

POEZIE-ALBUM
nieuwe gedichtjes voor Nezmā
(1979)

JEFATI

Vanaf mijn nulde tot mijn derde
had ik een tweelingbroer. Wij werden
samen gebaad, verschoond en gevoed.
Ik had een witte, en hij een zwarte toet.
Mijn moeder naaide pakken voor twee,
En als hij nshima at, at ik mee.
Ik sprak Shinkoya als de beste;
ik kletste mijn ouders ermee buiten westen.
Waar ia hij nu? Ik hoor van papa
nog wel eens iets over Afrika,
Het is zo vér, Er is daar soms oorlog.
Ik weet niet zeker of ik ooit nog
Jefati terug zal zien, en dan:
of ik nog met hem praten kan,
Ik ken hem alleen nog van de foto.
Kijk, toen hadden we zelfs een auto.

THAMAR

Niemand heeft zo'n lieve juf als wij.
Als je alle juffen in een rij
zou zetten, met de beste voor,
dan stond zij zeker nummer één, hoor
Laatst nog, ik lag in het ziekenhuis.
Ze waren vreselijk ongerust thuis,
maar Thamar kwam meteen, met brieven
van de hele klas, en zulke lieve!
Als ik straks groot ben zal ik proberen
zo'n mens te worden. Kun je dat leren?

DE PELSJASJES

Wim die is wel een K.Z.,
maar nu ik hier eindelijk in bed
lig, en dus nog lang niet slaap
nu zit toch maar die rare aap
over de pelsjasjes te vertellen.
Ik zal morgen de kinderlijn bellen
om over die K.Z. te klagen
maar eerst hem vandaag nog even vragen
uit te leggen over kleinmaakspul
en de pelsauto. Die lul
die hoort zo graag zijn eigen stem,
die vertelt heus wel door, zonder rem.

LEZEN

Nu gaat de wereld open.

Mama kan er nauwelijks tegen kopen:
Guus Kuijer, Annie M.G , Barnard
soms duidelijk verzonnen, soms bijna waar...
Maar het is zo vreselijk zalig
tot ver in de avond (liefst tot half twaalf)
meegesleept te worden in een verhaal
Dus één-twee-drie, en allemaal:
'Leve het lezen, hiep hiep hoera'

Maar zo fijn als lezen is
soms leidt het ook tot droefenis
waar je zelf nog geen woorden voor kent
tot je het in een boek herkent
en terwijl stiekem tranen uit je ogen droppen
zucht je 'mooi hè; maar nu maar stoppen'.

RUZIE

Nou was het net zo fijn
om met die twee samen te zijn.
Maar gelijk weer ruzie. Je bent bang.
Die stilte die duurt veel te lang.
Zouden ze nu gaan scheiden?

En terwijl ze met hun beiden
allang weer vrolijk koffie drinken,
lig jij nog half te verdrinken
in al die angstbeelden, van Erik,
Femke; je denkt: 'Ik stik
van verdriet, hier in mijn bed'

Tot je door hun kussen wordt gered.

OOK EEN MENS

Een kind is ook een mens
als je dat soms nog niet dacht.
En het was toch jullie liefste wens,
waarop je negen maanden hebt gewacht?
Nou, dan zul je er nu van lusten.
Wat? Heb je zin om uit te rusten?
Ben je moe van je gewerk?
Wil je soms zelfs naar de kerk?
Bah, ik vind jullie niet te pruimen,
nu ik mijn kamer op moet ruimen.
Waarom doe je dat toch zelf niet?
Stomme klootzak, achterlijke griet.
Als ik later zelf kinderen krijg...

Tja, wat dan? Geef ik ze zeker ook een oorvijs
als ze met zulke taal aankomen.
Opvoeden? Ik kan het dromen.

VIES?

Poep
is nog veel interessanter dan snoep.
Hoewel, pik en kut en neuken
– dat zijn ook al van die leuke.
Wie weet er nog een schuine mop?
Gek hoor, ik krijg alleen een rode kop
als er grote mensen bij zijn,
Vies bestaat niet, Vies is fijn.
Wie dat niet snapt is zelf een zwijn.
Later, als mijn lijf echt klaar is,
zal ik wel zien wat ervan waar is,
van al die opgewonden dingen.
Maar tot zolang kunnen we zingen
'lul kut kont
neuken is gezond'.

TONEEL

Spelen wat je niet bent
dat is iets dat veel te gauw went;
A lacht wel, maar hij is niet blij;
B sluit je op, maar zegt 'je bent vrij';
C zegt: 'Ik ben toch zo'n goed mens',
maar zich nog beter voordoen is zijn liefste wens.

Echt toneel gaat over het geheim
van een ander te lijken door jezelf te zijn.
Zo word je duizend mensen
verstrikt in hun miljoenen wensen;
en door dit spel waar jij niet kunt verliezen
help je hen misschien om het goede te kiezen,
Het is een vak, maar het is vooral kunst,
Dat te kunnen willen, is op zich al een gunst.

POEZIE-ALBUM

Met de slaap nog in mijn ogen
de zon nog helemaal niet op
mijn kamerjas half open
zet je me voor het blok
'ga je er nu wat in schrijven?'

ik heb wel gedicht op vreemder momenten
ver zoekend naar woorden voor
moeilijk te vangen verlangen, verdriet, geluk

maar jij bent mijn kind
wat wij samen zijn en hebben
kan bestaan zonder woorden
en slaat toch voor woorden niet op de vlucht

zodat ik hier eigenlijk niets hoef te schrijven
dan 'ik hou zoveel van je',

GEPUBLICEERD

EEN KIND KRIJGEN (1971)

Uit: *Leeftocht* (1977)

En dan is dit nog maar de stadsrand.
Voor het eerst zie je eenden in echte V-formatie
 overvliegen, wel 100.
Knipper met je ogen en het uitzicht scheurt.

Uit iets groenere plekken in de perken,
uit stukken iets verzakt jong trottoir
herrijzen boerderijen, sloten, in slaap gestorven koeien.
De muren worden doorzichtig, een boeremeid
verbijt zich in de boxengang, verchromde flatmevrouwen
boven prikken zich nijdig aan het hooi.

En mompelend, meer als een begrafenisstoet,
heb je daar den de dode voorouders, sloffend,
een halve meter boven de grond
de handen op elkaars schouders, in rijen van generaties,
uitwaaierend als maat van het verleden,
spugend, bekkentrekkend:

de binnenschippers, de verre neven van Rembrandt,
een heks, een paardenkoopman, smokkelaars,
en andere half verzonnen familieverhalen.
Allemaal plattelanders, zwervers die

met wellust scheuren schoppen in het beton.

Wat moeten ze hier? Spreuken en wensen uiten, azen
op offers, kruimels, wijwater?

De goede feeen kunnen op het dak gaan zitten.

Als je goed luistert hoor je in de verse
al bommen, of trommen, of zoiets.

Ons kind slaapt. Wordt straks wakker. Huilt. Poept. Lacht. Eet.

Vervulling die ons maakt tot sterke dieren, samen
jagers, soms prooien, in de woestenij.

REIS OP MOEDERDAG (1977)

Uit: *Leeftocht* (1977)

1.

Bollenvelden

blikvallen voor de duinenlijn, afgemeten
grafkuilen van een schoonheid te moedwillig
hoewel, tussen de hebbelijke drukte
van luxe huizen, schoorstenen, zaadpakhuizen
woonboten, deze trein, mercedessen
waarin met masker, gifspuit snel naar het veld,
is dit geen landschap maar fabriek van mensenlevens
waarbij zowaar een beetje bloemen vrijkomt
meer als een soort van stiekeme vetvuiling.
Het lijkt verdomme mijn gedichten wel
haastig getrokken in een dalkom tussen
de slagschaduw van boekenrotsen, output, overmacht.
Wat is er mis
de zon schijnt en die kleuren zijn toch mooi
of niet soms zoeken naar mijn pijp
geeft me een alibi om diep te bukken
ik weet niet eens waarom ik zit te janken
gelukkig kijkt de treincoupé naar buiten:
haast net zo mooi als op de KTV

2.

Mama dit is het land waarvan ik vlucht
wij zijn vazallen door een rancuneuze trouw
gebonden aan gedeeld verdriet
en op het jaartoernooi, met pantser, schild
vernieuwen wij de eed, elkaar bedreigend
voor intrigeren aan de grens daarbuiten

3.

Hier is het strand en dit mijn eigen kind
zes is ze en ze zingt (god weet waarom)
van drinken, drinken aan de wereldgod
werpt aan de waterlijn de aangespoelde
dubbele, nog gevulde
schelpen terug in zee.
Ik wil met die schelpen mee.

ARABISCHE REIZEN

uit: *Vrijgeleide* (1985)

1 1968

Zingend aan haar platte graanmolen
waarvan de bovenste steen de hemel is,
de onderste de aarde: het steile groene dal
met de ruige groeven van stenige voetpaden
waartussen het graan dat zij zelf geogst heeft
tot voedsel wordt opengebrouwen de molen voortgedreven
door de korte stok loodrecht in haar hand
bijna als de hand van Rabbi, die trouwens
onzichtbaar om de hare heen ligt, geduldig
leidt als de hand van de juffrouw
een schoolkind bij een schrijfoefening

Telt Nezmā bint Hassoena
zingend haar zegeningen:

Ze heeft een koe,
haar geitjes zijn gezond en hebben
ook dit jaar tweelingen geworpen,
haar huis is regendicht, de meelvoorraad erin
reikt verder dan verwacht, haar man heeft werk

als metselaar zodat ze onder dekens kunnen slapen,
de sjeich woont één huis verder en zijn beide
vrouwen, zijn zuster zelfs, beginnen Nezmá,
hoewel uit een ander dorp ingehuwd,
eindelijk te respecteren

Want haar vier kinderen zijn zonen
hun heilige Opa Mehèmmèd, begraven
op de Grote Heuvel, toont
de laatste jaren zijn voorkeur voor haar
als enige mag zij op zijn feestdag
dansen in zijn heiligdom

En haar broer is de vriend van de
ongelovige (zo bleek en jong
onder zijn te ruige baard)
die in het dorp is komen wonen,
over niets anders praat dan de heiligen,
van alles meeëet, danst
als de jonge mannen die er horen,
en die de reeks van Nezmá's voorouders
beter kent dan zijzelf:

Nezmá
bint Hassoena
bin 'Abda
bin Salah
bin A'oén.

2 1970

Twee jaar nadat de dorpelingen mij
een brief aan je moeder hadden gedicteerd
waarin de opdracht jou maar gauw te krijgen
komt zij hier ten slotte aan, zij heet
opeens net als de moeder van de sjech
en draagt jou in haar buik, onder de malachfa □
die de vrouwen van de sjech haar giechelend
hebben omgehangen (zonde, vinden ze, om
boven zo'n mooie dikke buik je borsten
af te knellen in een bh
ze juichen als hij preuts van onder
de kleren uitgetrokken wordt)

Jij rekt en duwt onder de ceintuur
die in het heiligdom wordt losgeknoopt
om Opa Mehèmmeds genade toe te laten
zo word je onder schrille keelgeluiden
van al die vrouwen ook een beetje
kind van hem

En weer op het erf teruggekeerd
moet worden uitgemaakt of jij nu die naam
van Nezmā dragen mag als je een meisje blijkt
(dat had ik namelijk allemaal besteld)
dus Nezmā komt examen doen ? is zij nu echt
die sterke blijde vrouw wie alles lukt, van wie
leven en voorspoed vloeit in alles
wat zij aanraakt? Je moeder lijkt overtuigd

Als Nezmā ten slotte haar naam vermaakt
aan jou, de dochter van haar verre broer
legt zij ons uit: 'een ster, het zijn
de sterren, en-nezjóm', en wijst
naar de hemel waar de late middagzon
zich alvast kleiner maakt, voor als
jij gaat schijnen zeker.

3 1979

Gewapend met een zilveren medaljon
dat fotootjes bevat van beide Nezmá's
zit ik, na dagen ongeduld, in haar uit takken
opgetrokken keuken, en mijn hoofd
leunt tegen de schapehuiden karnzak
waarmee zij altijd achteloos bezig was
tijdens mijn interviews zo lang geleden

Ik zie hoe zij brood kneedt, hoe haar zonen
groot geworden zijn, haar man Elhédi
nog even oud en even stil, zij zelf
ouder, ziek, en tussen haar werken door
kijkt ze me telkens peinzend aan
terwijl ik mijn ontroering tevergeefs verberg
achter de zoeker van mijn fototoestel
en vrijwel alle foto's laat mislukken

Heeft zij soms al haar kracht aan jou weggegeven?
begrijpt zij waarom ik deze bedevaart
naar haar ben komen maken? er zijn zoveel mensen bij
dat wij gelukkig nergens over hoeven praten

Het medaljon

weigert ze eerst plichtmatig maar ik leg het
in haar handen in plaats van een kus
en neem het vliegtuig terug naar jou.

<i>Rábbi</i>	Noordafrikaanse naam voor Allah, God.
<i>Bint</i>	dochter van.
<i>Sjiech</i>	'sjeik', hier een soort dorpsburgemeester.
<i>Bin</i>	zoon van.
<i>Málachfa</i>	overkleed voor vrouwen.

‘GEZICHT 1963’

uit: *Vrijgeleide* (1985)

Veroordeeld tot een bril legt mijn dochter
het vonnis, het oogartsrecept,
ter cassatie aan mij voor
en om te laten zien dat het zo erg niet is
ga ik mijn eigen oude brillen opzoeken
en vind alleen mijn derde terug:
‘gezicht 1963’

Mijn halve leven lang onaangeroerd
in zijn sarcofaag: met paars
kunstkrokodil bekleed, kartonnen,
in het midden om een binnenrand zuigend
en met een vergeten plofje stoffig
openend, boonvormig etui

Blijkt hij veel kleiner, met onverwachte
condens-tranen parelend rond de scharnieren
de randen rond het blote glas
zijn van onbruik en vergetelheid
gaan barsten, je kunt de lenzen
uitpellen als een mummi

Hamlet die niet in Yorrick's maar zijn eigen
benen doodskop-ogen

Ik staar verbijsterd
van buiten door de bril naar binnen
de ogen in van wie ik toen was
met open mond secondenlang
in wat zo vreselijk ver terugligt

Vrouw en dochter bespeuren mijn ontredde-
ring, kijken vragend, tot ik beken:
'met deze bril op
heb ik zo ontzettend veel verdriet gehad'

(Vanaf de verschansing
werp ik een peillood uit in mijn lege traan-
zee verbaasd over mijn hart dat zich zulk verdriet
alleen nog maar ongelovig herinnert
als uit een vorig leven nadat de ziel
anders gere•ncarneerd is

Ik heb het allemaal al eens eerder uitgelegd,
en zie er nu van af)

Terwijl ik me herstel, mijn dochter
de bril opzet, en zij voor de spiegel
kraait dat dit precies haar maat is,
dat ze zo precies een juffrouw is van school

(Kennelijk zonder voorgevoel van het
schijnbaar voorbijgaand verdriet
waartoe ook zij aldus lijkt voorbestemd)

Terwijl ik de bril
terugsluit in de koker
en de kamer uitga om dit
gedicht voor haar te schrijven.

ONGEBUNDELD

NEZJMA (2004)

En op het andere, verre houtvlot:
haar vader; hij kan niet bij haar komen
maar het lijkt alsof hij zwaait met iets dat op
instemming lijkt.

DRIE DOCHTERS

Ik buig voor jullie
mijn drie dochters

Jullie broers waren, dacht ik eerst
een groter waagstuk voor mij
zoals een smulpaap overweegt
zichzelf op te eten
beginnend bij de tenen
om tegen het eind zichzelf
binnenstebuiten te keren
als een gevoerd kledingstuk dat
bijna klaar is, de naaister
kan op dat moment nog kiezen
er zich voorgoed in te verliezen
zoals jullie grootmoeder deed – geen wraakgeest
die de bedrieglijke buitenkant aftastend
haar nog kon vinden, zelfs ik niet toen ik dacht
dat mijn leven verankerd was in haar liefde
voor mij, in plaats van voor haar
nooit gekende eigen vader, en voor de mijne
die we maar al te goed hadden leren kennen
toch buig ik diep voor haar, als Van
Kilsdonk op haar begrafenis

Ik buig voor jullie moeders
in wie ik op mijn beurt heb
geprobeerd mij te verstoppen
mijn moeder achterna, het oneindige
labyrinth in tussen binnen en buiten
ik buig voor jullie moeders: zij zijn
tegen mij bestand gebleken
ondanks blijvende schade

Ik buig voor jullie broers, door hen heb ik
alsnog leren houden van mannen:
van mijn broer, van jeugdvrienden, collega's
zelfs een beetje van de onbekende, te grote,
walgelijk naar man ruikende man
die te dichtbij komt staan in de gemeenschappelijke
douche in het zwembad, of die tegen mij knipoogt
in een Rotterdamse tram vol jonge zwarte vrouwen
in jullie broers kijkt mijn eigen vader mij aan
zoals ik hem opstandig herken van de spiegel:
niet meer krankzinnig, hij ramt er niet meer op los,
blijft van mijn zusters af, propt geen genadebrood
meer in mijn mond in zijn huis met die vrouw
en wenst me geen kanker meer
op zijn sterfbed (elke dag check ik
of het al zover is)
ook voor hem dus een
zeer lichte buiging

Het diepst buig ik voor jullie
mijn drie dochters

ik mocht jullie helpen maken, was mede-
strijder van jullie moeder bij je geboorte
en diende daarna de eerste jaren
dag in dag uit als opperkamerheer
in jullie hofhouding van schone broek,
van baby kleren met mouwtjes aandoen
zonder iets te breken
darmkrampjes en urenlang
masseren en zingen en inslapen op mijn borst
verheerlijkt onder het omgekeerde
engelengewicht van hemelvaart
(dat was later; want in Nezmá's tijd
dacht men nog dat een baby verwend kon worden
die moesten we dus laten huilen van de
dokter, tot haar Afrikaanse voorvechtsters
ons dat met een rechtzaak dreigend verboden
maar toch vooral ook bij haar het samen zwelgen
in die aanvankelijke grenzenloosheid)

Het is een wonder dat onze familie
überhaupt nog dochters gegund werd
is elke vader van dochters een monster?
na hoeveel jaar openbaart zich dat?
pas als het pijn doet weet je dat je afstand genoeg neemt.
hoe voltrek je schuchter maar beslist
de overgang van bloot babylijf op je schoot naar
driedubbel aangeklede tiener op armlengte? kloppen
aan de badkamerdeur, schaamte
als ze me naakt ziet op de gang? en mag je haar ooit weer
knuffelen zoals toen ze klein was
(ze is nog steeds vaak zo ongelukkig, en heeft pijn, en ik

verjaagd naar het kantoor van woorden
terwijl mijn armen, hunkerend om te troosten, nog staan naar
de ronding van haar babykontje)
hoe leer ik niet te kijken, niet te spreken
hoe vind ik dan ten minste de beste woorden
nu mijn ware opdracht is grens te zijn?

Ik buig voor jullie
mijn drie dochters
die de last van al die generaties
welgemoed van mij hebt overgepakt en niet aflegt
ook nu je er soms onder dreigt te bezwijken
wij zijn elkaars strenge werkelijkheid
waar het hart getart blijft, redeloos
poëzie als witgekalkt dekorstuk niets toevoegt
en jullie mooier zijn dan sterren en reeën
maar even ver en ik hoef niet dichter, door jullie
heb ik mens mogen worden.

december 2004

Filename: nezjma_opmaak-DEF.doc
Directory: K:\select HD crashed 23-9-2008\Mijn
documenten\LITERAIR\Nezjma 2004\nezjma defdefdef
Template: C:\Documents and
Settings\Wim\Application
Data\Microsoft\Templates\Normal.dot
Title: GENADENDAL
Subject:
Author: Wim van Binsbergen
Keywords:
Comments:
Creation Date: 12/22/2004 10:17 AM
Change Number: 10
Last Saved On: 1/30/2005 9:19 PM
Last Saved By: Wim van Binsbergen
Total Editing Time: 467 Minutes
Last Printed On: 1/24/2009 8:49 AM
As of Last Complete Printing
Number of Pages: 52
Number of Words: 3.327 (approx.)
Number of Characters: 18.968 (approx.)